

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistola Pastoralis Illustrissimi Ac Reverendissimi Domini D. Humberti Guilielmi A Præcipiano, Archiepiscopi Mechliniensis

Precipiano, Humbert Guillaume de

Lovanii, [1692]

Humbertus Guilielmus Dei & Apostolicæ Sedis gratiâ Archi-episcopus
Mechliniensis, Primas Belgii, &c. omnibus Archi-diœcesis Nostræ
Archi-presbyteris, Pastoribus, &c. Salutem in Domino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39186

HUMBERTUS GUILIELMUS

Dei & Apostolicæ Sedis gratiâ Archi-episcopus
Mechliniensis, Primas Belgii, &c. omnibus
Archi-diœcesis Nostræ Archi-presbyteris,
Pastoribus, &c. Salutem in Domino.

VT primùm placuit Divinæ Pròviden-
tiæ humeris nostris sub minori pon-
dere tantum non fatiscantibus gravio-
rem sarcinam imponere, mox decre-
veramus (quandoquidem omnes &
singulos, qui in partem curarum no-
strarum vocati estis, & alloqui & am-
plecti in Domino coram non licebat)
per communem epistolam universos
convenire, quâ Pastoralem affectum & Paternam sollicitudi-
nem sincerè promeremus, & sui quemque officii, dubiis hisce
& periculosis temporibus commonefaceremus, aut currenti-
bus ut aiunt, & in commisso sibi grege tuendo vigilantibus ad-
deremus calcar: ita suadebat Decretum Synodi Mechliniensis
II. * ita muneris nostri ratio; ita Sanctissimorum ac Sapien-
tissimorù Præsulum exemplum. At ingruentium negotiorum
mole pressi hactenus non potuimus tã salutaria consilia exe-
qui. Et potuisset videri forè nonnullis status rerù Diœcesis
nostræ nobis non satis perspectus, si statim scripsissemus. Famã
duci nos, & rumoribus malignè sparsis jactasset quispiam,
quam

* Titulo 16. Cap. 2.

quamquam non petitis è longinquo. Nunc postquam diligenti studio, consultis omnis generis, atque Ordinis gravissimis viris, partium affectu liberis, deque felici Ecclesiæ statu sollicitis, explorata & comperta sunt omnia, non videbimur temerè & injustè nonnulla in quibusdam desiderare, interdum etiam queri vel de innovata & corrupta Ecclesiastica disciplina, vel de contentionibus & diffidiis, quæ quotidie magis & magis gliscunt, fatanâ novam semper materiam ferente, & interspersis felici tritico zizaniis agrum Dominicum deformante.

Sanè quantum dolorem in animis nostris hæc velut Civilia & fraterna bella creant, tantum inter vicinos Heterodoxos plausum excitant & lætitiâ, dum mutuis nos vulneribus fatigari jactant, & alternatâ strage rapi præcipites. Neque jactant ex vano. Audiunt penè indices cani classicum: libellos legunt amarulentiâ plenos, quibus Catholicum nomen scinditur, nescio quo prætextu pietatis & religionis reformandæ titulo, nihil nisi odium spirantes atque vindictam. Vident aram aræ oppositam, & crucem cum cruce ceu infesta signa concurrere. Hanc animorum tam fatalem discordiam quam magno mercatam velint ipsi, sponte suâ nasci, foverique gaudent, quando interim altâ fruuntur pace, non fruituri, nisi nos dissentiremus inter nos. Ut expavescerent, si mutatis consiliis, junctis viribus, animisque sociatis rueremus in excidium inimicæ gentis, & accepta cœlitus dona, & quæsitâ studio, & industriâ aucta impenderemus justis bellis, & triumphum aliquando merituris! Nunc abutimur ingenio, litteris abutimur, otium terimus, vires consumimus, & post omnia non nisi de fratribus victis oppressisque gloriamur.

Jam spes crescit Hæreticis, animisque inflantur, cum nonnullos videant ex iis, qui se Catholicos profitentur, indices minus & minus à suis placitis abhorrere; de Romani Pontificis auctoritate contemptiis & sentire & loqui; Ecclesiam sui illis temporis vilescere, nihil suspirare nisi antiquam; disciplinam Ecclesiasticam non tam reformandâ postulare, quam privatâ authoritate invertere; iisdem armis uti, quibus usi fuerint majores sui, iisdem pugnare artibus, quamquam minori cum violentiâ, & majori cum vafricitie, quibus illi depugnaverint; Religiosas familias, quas ipsi semper experti sint infestiores,

magisq; habeant invisas, atrocibus calumniis incessi, & tantum non obrui; è Clero viros novitatum olores, antiquæ disciplinæ retinentes nihilo excipi clementius; suis deque verti paulatim omnia. Ex hisce tot malis magnam augurantur ad suas partes mox factum iri accessionem.

Interim Catholici nominis imperitum vulgus studia in contraria rapitur, aut hæret incertum, quibus se potissimum Doctoribus addicat, dum probant hi quod improbant isti: dum velut salutarem doctrinam ac divinitus datam instillari audiunt ab his, quam velut animorum toxicum ac certissimam perniciem execrantur isti, & execrandam monent. Quid agat infelix multitudo, cui non satis est in grandibus Religionis Arcanis discernendis iudicii? Quò se vertat? quos potissimum sequatur vitæ duces ac magistros? Hos audit pingi ut Hæreticos, ut motum corruptores, ut Sacrorum profanatores ab illis, illos ab his.

Hærent ut plurimum consilii inopes pii Fideles, quoties frequentem cibi Eucharistici sumptionem commendari audiunt, ut habebant à majoribus suis commendatam, tamquam alendæ in Deum pietati, & charitati unicè necessariam; rursus deterreri se à nonnullis intelligunt, tamquam ab ancipiti & plena periculi medicina, nisi adsit animus terrenis liber affectibus, & humanâ imbecillitate quodammodo altior. Adducuntur utrimque argumenta & SS. Patrum testimonia speciosis deducta coloribus, quibus fucum detrahere non est nisi Eruditorum.

Neque minùs ambigunt aut affliguntur incerti animis, quoties à sacris Tribunalibus repelluntur tamquam indigni veniâ, tamquam destinatæ orco victimæ, & à secunda post naufragium tabula dejiciuntur, Sacramenti fructu frustrati, à Sacerdotibus præscam severitatem professis; quando interim nullâ factâ mutatione, expositâ eodem modo lapsuum suorum serie, non aliter proposita morum emendatione, eadem præmissâ doloris testificatione, ambabus ulnis admitti se vident, ventæque donari ab iis, qui non minùs matris suæ senescentis auctoritatem venerantur ac suspiciunt, quàm primam nascens incunabula; si tamen tum tam austera fuit in occultè reos, quàm nobis adumbrant ætatis nostræ Severitæ. Quibus habebunt fidem poenitentes, quando hi veræ Poenitentia
ac

ac salutaris respicientiæ difficultatem mirum quantum exaggerant; elevant, & attenuant isti, pauci auream mediocritatem servant? Hi poenitentiae opera vitaeque emendationem praemitti veniae volunt; istis fatis est, si consequantur? Hi multas à reis exigunt graves, duras, diuturnas: leviores illi, humanaeque imbecillitati accommodatiores? Mutuam hinc atque hinc nonnulli incautiùs, ne graviore utamur verbo, peccata condonandi, aut veniae suspendendae praxim vellicant, admordent, calumniantur?

Haud minor oboritur in animis perturbatio, quoties percipiunt Sanctissimae Virginis Dei Matris cultum, in quam affectum quemdam tenerum cum ipso lacte suxerunt, Parentibus & Institutoribus sollicitè inculcantibus, nunc obliquè perstringi: Imagines viliori loco haberi: Peregrinationes voti causam susceptas tacitè rideri, aut Erasmi inficetis, nec satis Christianis salibus aspergi: pios coetus aut sodalitia in Virginis honorem erecta, vel privatis colloquiis, vel editis sine nomine libellis proscindi: dum eadem omnia priscae pietatis tenaces alii tuentur ac vindicant, perque haec ut avorum memoria, sic & nostram, Catholicos ab Heterodoxis, tamquam certam notam seu criterio secerni volunt.

Quod de cultu Virginis, caeterisque in eam pietatis Officiis jam diximus, de cultu Sanctorum, Adoratione imaginum, ac venerabilium Reliquiarum dictum quoque esto. De his quoque nonnulla temerè differi scribi que, & populum novitatis hujus impatientem concitari, plus quam nimis compertum est, quid quod nonnulli eo processerint audaciae, ut communicata cum piis Fidelibus Christi ac Sanctorum merita ex Ecclesiae thesauro, cujus depositarius est Romanus Pontifex, sive sacras, ut loquimur, Indulgentias & libellis sine nomine editis, & interdum etiam pro concione, multò saepius in colloquiis privatis, vel flocci faciant, vel Christiani populi justè collocatam in iis fiduciam redarguant penè ut supersticiosam aut inanem? Quid quod repertus est non nemo, qui usitata Catholicos inter in mortuorum solatium sacrificia obliquodente arrodere non sit veritus, ac si plus levaminis ex iis habeant Sacerdotes ipsi in suis tricliniis accepto stipendio, quam mortuorum animae in piacularibus flammis?

Hanc temeritatem jure merito castigant sanioris Theologiae

logiæ Patroni, & adversus hoc virus salutare offerunt antidotum. At interdum avidius venenum bibitur, quàm potio saluifera. Plures pestifer halitus afflat, quàm sanioris auræ spiritus recreet. Lolium & avenæ steriles, herbæque aliæ vel noxiæ, vel inutiles nullo serente, nullo curante crescunt: triticum sæpè sedulam cultoris spem & industriam eludit. Ita pars bona simplicis vulgi, nihilque fraudis suspicantis sensim sine sensu à Patrum suorum institutis deficit, ut est multitudo novarum rerum cupida: pars aut indolis & ingenii quâdam felicitate, aut animarum Curatores magis integros nacta, quati se non finit & à majorum semitis abduci: pars hæret pendens animi sacrum inter & saxum, nec statuire per se potest, quid tandem debeat amplecti.

Perturbari quoque necesse est multorum animos, quoties libros quosdam nescio quibus authoribus scriptos commendari sibi, offerri, obtrudi vident vernaculo sermone grandia mysteria, nec cuilibet vulganda complexos, à certis hominibus tamquam cælo lapsos, tamquam Spiritus sancti, si ita loqui fas est, myrothecia, tamquam limpidissimos aquarum vitalium ac saluiferarum fontes; quos alii velut ex orco erutos, velut diaboli armamentaria, velut venenatos lacus & putrida stagna, flammis dignos, damnatorum dogmatum plenos, manibus excutiunt, sine gravi flagitio & præsentis salutis discrimine evolvi non posse contestantur.

Quid pronius, quid formidandum magis, quàm ut hinc Ecclesiæ nostræ aliquando accidat, quod inter Corinthios olim evenisse multum queritur ac deplorat Apostolus, ut dum hi se Cephæ esse dicunt, isti Apollo, tandem esse se Jesu Christi obliviscantur.

Profectò hæc omnia nescio quam schismatis imaginem nobis repræsentant, proque una Ecclesia geminas: tanta est & morum, & studiorum, & affectuum diversitas; tam exacerbata & abalienati animi; tanta apparet vindictæ & nocendi cupiditas, quæ dictis & factis quotidie proditur. Utinam vanus sit multorum gravissimorum Virorum metus magnopere pertimescentium, ne crescentibus odiis, & improbandi atque innovandi libidine, exeusso tandem obedientiæ fræno, inconsutilis Christi tunica diripiatur in partes. Nostrum est pro virili nostra grassanti malo occurrere, & imminentem salutaribus

con-

consiliis dissipare tempestatem; animos dissidentes componere, ad concordiam & saniora consilia compellere; noxias herbas à salutiferis secernere; inter probam atque improbam doctrinam distinguere, ne Christiana plebs sub fallaci pietatis, reformationis, & severioris Ethicæ specie præcipitetur in exitium; pacem animis dare, & cœlesti scientiâ, quæ descendit à Patre luminum, stabilire cor.

Hunc in finem visum nobis est nonnulla in Domino præscribere, non nostro solùm concepta dictu, aut spiritu, sed ex ipsis Ecclesiæ Catholicæ luminibus deprompta; præsertim quæ ultimis hisce sæculis vitæ hujus noctem atque tenebras insignibus vitæ sanctioris & doctrinæ excellentioris radiis illustrarunt atque dissiparunt: ex S. Caroli, inquam, Borromæi, & S. Francisci Salesii instructionibus ac libris, quorum alterum *plura scripsisse ad Episcoporum instructionem utilissima*: alterum *scriptis cœlesti doctrinâ refertis Ecclesiam illustrasse* monemur in annuo Ecclesiastici officii penso. Ad horum doctrinam Evangelico spiritu plenam componere atque effingere Pastoralia monita certum habemus, eundem spiritum, quem ab animarum Curatoribus sibi subjectis exigebant illi, à vobis exigere: eandem intulcare disciplinam, quæ nemini non debet esse cordi, & nulli bono potest esse gravis. Deus conatus nostros fortunet & prosperet, quæque ipsius, cui studemus unicè, tum honori, tum gloriæ potissimum serviunt, inspiret.

C A P U T I.

De Authoritate Sedis Apostolicæ.

STetur Ecclesiæ ac Pontificum Romanorum Constitutionibus & Decretis tam in dogmatis quæ ad fidem, quam quæ faciunt ad mores. Ad hanc amussim falli nesciam exigamus omnia, quæ scripturi vel dicturi sumus.

Ab his, non dicimus abire, sed vel ad latum unguem desciscere religio esto. Procul absint exceptiones frigidæ, aut veterariæ cavillationes, aut distinctiones juris & facti, sensuumque, damnatarum omnium propositionum excusatrices, quibus eorum authoritas vis ac robur eludatur. Nemo pro libidine detorqueat, aut sensus illis affingat alienos. Nec calamo, nec ore verbum ullum excidat erga Sedem Apostolicam vel
inju-